

Recensie: The Florida Project****1/2

UGC Antwerpen
dinsdag 6 februari 2018

foto © Marc Schmidt

Recensie:

Met *The Florida Project* brengt de 46-jarige Amerikaanse regisseur Sean Baker de survival van de gewone Amerikaan onder de aandacht. In het paarse Magic Castle Inn and Suites in Florida speelt de prent zich voornamelijk af, op een boogscheut van Walt Disney World Resort waar dagelijks duizenden dollars uitgegeven worden. Vierdewereldkinderen toont ie in een losse documentaire stijl. Kinderen zoals Jancey (gespeeld door Valeria Cotto) die op hun verjaardag een klein cakeje met één kaars op als cadeau krijgen terwijl ze denken dat het vuurwerk dat afgeschoten wordt speciaal voor hen is. In feite is het dat van het pretpark. Kinderen zien we die tijdens de zomervakantie zitten rond te hangen, mee bedelen (nepparfum verkopen aan toeristen in de resorts, kleingeld vragen zodat ze met z'n drieën in de loden hitte aan een ijsje kunnen likken met het excuus: 'Excuse me. Could you give us some change, please? The doctor said we have asthma and we have to eat ice-cream right away.', gratis eten scoren omdat de verkoopster ook in het motel woont en haar zoon je beste vriend is, enz.). Is de prent enerzijds een aanklacht tegen dat grote spagaat tussen armoede en rijkdom waarin de VS vertoeft, dan is het anderzijds een aandoenlijk portret van hoe kinderen het ongeacht hun levensomstandigheden best naar hun zin kunnen hebben en volop kind kunnen zijn in een motel dat eigenlijk geen permanente verblijfplaats is hoewel de manager maar al te goed beseft dat er mensen zijn die geen andere weg uitkunnen. Moonee (gespeeld door een verrukkelijke Brooklynne Prince die terecht voor haar rol bekroond werd met een Critics' Choice Award als 'Best Young Actor/Actress' op 11 januari) ravot zich te pletter met Scooty (Christopher Rivera) en Jancey die haar allerbeste vriendin wordt. Niet op haar mondje gevallen, net zoals haar moeder Halley (Bria Vinaite) pareert ze Bobby's 'It's only the second week of summer and there's already been a dead fish in the pool.' met 'We were performing a science experiment: we were trying to get it back alive.'

Wanneer ze aan hun ijsje likken en dat door de hitte begint te druppen op de vloer, jaagt de manager Bobby (Willem Dafoe die voor deze bijrol terecht genomineerd werd voor de Oscars) hen weg: 'Thank you very much!' luidt het dan waarop een zeer mondige Moonee 'You're not welcome!' antwoordt. Het acteespel van de kinderen is erg fris, speels en naturel. Zo zien we Moonee niet beseffend dat haar moeder zich aan het prostitueren is, zich in bad amuseren of samen met haar vriendjes de vrouw begluren die tegen alle regels topless zonnebaadt. Bobby mag het weer gaan oplossen. Wanneer hij haar bh op haar borsten legt, krijgt ie al meteen de bijnaam 'Bobby booby' van de kids. Veel héérlijke ondeugendheid zit er dus in deze *The Florida Project*, van het spugen vanop het balkon op de voorruit van een wagen zodat die vol spuug hangt, het stelen van 4 MagicBands voor het pretpark en die uiteraard ver onder de prijs doorverkopen, tot zwaardere feiten als brandstichting. Zo steken de kinderen een matras in de fik in een open haard van een leegstaand gebouw niet ver weg van hun motel waar drugsdealers en prostituees doorgaans hun onderkomen vinden. Wanneer het gebouw in vlammen opgaat, is iedereen het unaniem eens in het motel dat het een goede zaak is dat die leegstaande gebouwen in vlammen opgaan. 'Beter dan tv kijken' vindt Halley het hele gebeuren ook. Tot Ashley, de moeder van Scooty ontdekt dat haar zoon erbij betrokken was. Dan is de vriendschap uit tussen haar en Moonees moeder, de

twintiger Halleyâ€

The Florida Project is een ijzersterk sociaal portret geworden dat aan de ene kant toont hoe fout het wel kan lopen als je je kinderen te veel vrijheid geeft en nauwelijks opvoedt. Aan de andere kant slaagt de regisseur erin dat je erg veel sympathie, ja zelfs affectie voelt voor de kinderen die zich rot amuseren in de anarchistische omgeving waar Bobby zich op den duur als een soort vaderfiguur opwerpt. Een waar de kinderen tot in zijn kantoortje verstoppertje mogen spelen, waar hij erin slaagt een pedofiel weg te jagen, drie dieren van zijn oprit moet zien weg te krijgen, beloftes doet dat wasmachines die al maandenlang kapot zijn 'binnenkort' wel gerepareerd zullen worden, enz. De kinderen weten maar al te goed dat hun 'paradijsje' geen rozengeur en manenschijn is, zo stelt Moonee al heel vroeg in de film over de lift dat niemand die gebruikt omdat hij naar de urine stinkt.

Heerlijk vertederend en naturel is de scène net voor de kinderbescherming Moonee bij haar moeder komt weghalen waarbij Halley haar dochter een allerlaatste feestmaaltijd schenkt door in een hotel aan te schuiven aan het lunchbuffet (en dat op de rekening laat plaatsen van hotelgasten). Moonee laat dan een boer en vindt het jammer dat haar maag zo klein is dat ze niet alles op kan. Nog zo'n topscène is die wanneer Halley en Moonee eisen bediend te worden door de mama van Scooty in het restaurant op het moment dat die twee elkaar niet meer kunnen luchten. Moonee mag dan alles kiezen wat ze maar wil eten en wordt aangezet door haar moeder om erop los te boeren zodat het ganse restaurant dat kan horen. Niet veel later staat de kinderbescherming voor de deur maar Moonee â€ die voor het eerst haar tranen laat vloeien â€ en Jancey lopen weg. De politie die het ook even niet meer weet, roept de hulp van Halley dan in. 'You just let her get away? And I'm the one who's unfit? Fuck you!' antwoordt ze kortaf. Of hoe politie en kinderbescherming op die manier pijnlijk in hun blootje gezet worden. Het openingsnummer 'Celebration' van Kool and the Gang, dat hier tevens ook verwijst naar de Celebration Blvd. en een golfclub in de buurt van het motel krijgt zo meerdere betekenissen.

Zeker, dit humoristisch drama kent door zijn losse montagestijl hier en daar ook een wat slappere spanningsboog waardoor we onszelf erop betrapten een tweetal keer op onze horloge gekeken te hebben in UGC Antwerpen. Sean Baker toont in the Florida Project hoe rijk de verbeelding van een kind wel kan zijn ongeacht de moeilijke leefomstandigheden. Voor Moonee is het kijken naar de koeien als een safari en de verlaten huisjes als een griezelaattractie. Moonee kan zich dan wel geen ticketje voor het Walt Disney World Resort veroorloven, ze creëert samen met Jancey haar eigen pretpark waarin ze zich te pletter amuseert. Op die manier is The Florida Project een aandoenlijke ode aan de eindeloze kinderlijke verbeelding. Zelden hebben we zo veel affectie gevoeld voor een film als voor deze prent. The Florida Project is zó schoon, zo écht, zó raak! Wauw!

< Bert Hertogs >